

BEYZA NUR DURMAZ

Sakarya Üniversitesi Vakfı Okulları
/ SAKARYA

Ortaokullar Arası Öykü Yarışma
Türkiye Üçüncüsü

TESADÜFİ HAYAT

“Geceyle gündüzün gökyüzünde ahenkle dans edip zamanı ceplerine doldurdukları ve saatleri etraflarındaki orkestraya çevirip sessiz bir melodi tutturdıkları bir günde, bir zamanlar gökyüzü kadar mavi olan gömleğinin sökülmiş ucunu kapatmaya çalışan çocuk adımlarını hızlandırarak rüzgarın uğultusuna eşlik eden bir ıslıkla, çakıl taşlarla kaplı yolda yürümeye devam etti. Sıradan cumartesi sabahlarından herhangi bir tanesiydi yine. Bulutlar, gün doğumundan itibaren başladıkları uzun mesailerine devam ederken, sırtındaki yillanmış çantasının ağır yükü altında direniyordu küçük oğlanın minicik bedeni. Çantayı taşıyamayacak duruma gelip yere bıraktığı sırada tiz bir miyavlama doldurdu havayı. Küçük çocuk sesin kaynağını tespit etmek için sağ tarafına döndüğünde gördü çirkin kediyi. Sol kulağı ciddi bir hasar almış ve yolunmuş kirli tüyleriyle gözlerini kısıp bakmıştı çocuğa. Birkaç yakaran miyavlamadan sonra aniden susmuştu kedi. Küçük çocuk tam havaya bir tekme savurmayı planlayıp kediyi oradan uzaklaştırmayı düşünürken kedinin aniden durması, düşüncelerinin bozguna uğramasına neden oldu. Bembeyaz sayfasına işte o zaman damlatmaya başladı yazar mürekkebini.”

Bu çirkin kediyle başladı hikayem. Bu kedinin abanoz rengi gözleri aydınlattı sayfalarımı. Siyah, içine tüm renkleri hapsederek ışık saçtı kendi karanlığına...

Kedi aniden kesmişti sesini. Ne yapacağımı şaşırılmış öylece tek ayağım havada beklerken bir kız çocuğu girmişti görüş alanıma. Dehşete düşmüş bir halde hızla yanıma geliyor, telaşın kelepçelediği gözleri korkuyla bana bakıyordu. Birkaç kalp atışı sürede katılmıştı aramıza. Kediyi korumak istercesine açtı kollarını ve önüne geçti. Korku dolu gözler karanlığa karışmış, ayaklarımızın altındaki çakıl taşları gibi eziliyorlardı karşımdaki kızın gözlerinin gerisinde. Kırılan bir bardağın çıkardığı keskin ses gibi, parçalarının savrulduğu zemin gibi...Bu sefer hiddet boyadı gözlerini. Zırhını kuşandı ve hedefine saldırmaya hazırlandı. Bana:” O zavallıya vurmaya planlarken aklından ne geçiyordu? ” demişti hiddetle. Bozguna uğramıştım. O çirkin kediye vurmayacaktım. Sadece korkutup yanımdan uzaklaştıracaktım. Bunu söylemeye hazırlanmıştım ki o arkasını döndü. Kediyi kucağına aldı. Kedinin görünüşüne aldırmadan, korkmadan koydu kucağına. Ve o zaman yeşil gözlerini şefkat kapladı. Sık kirpiklerinin arasından ışık saçarcasına parlayan gözleri kediye sabitlenmişti. Sanki onunla bir bağ kurmaya çalışıyor, şefkatiyle kedinin yaralarını iyileştirebileceğini zannediyordu. Alayla bakmıştım kıza. Rengi solmuş çantamı elimden bırakıp ”Bu çirkin kediyle neden ilgileniyorsun, sokakta daha güzelleri varken? ” diye sormuştum. İşte o zaman daha da sıkı sarıldığını hissettim kediye. Bana döndüğünde yanıtımı ilgiyle bekleyip ”Gerçekten bu kediyi çirkin mi buluyorsun? ” demişti. Neden bu kadar tuhaftı? Kedinin ne kadar çirkin olduğunu göremiyor muydu? ”Evet” demiştim şaşkınca. Bu kelimemden sonra nelerin şekilleneceğini, hangi pürüzlerin ortadan kalkacağını bilmeden cevaplamıştım sorusunu.

Önce kaşları hafifçe yukarı kalkmıştı. Daha sonra kediyi sanki çok kırılğan bir şeyi tutuyormuşçasına nazikçe yere bırakmıştı. Benim alaycı gülüşüm bu sefer onun dudaklarında yer edinmiş, onun gülüşünü perdelemişti. Eliyle ayakkabılarımı gösterdi. ”Senin ayakkabıların da çirkin, sen de bu çirkin ayakkabıları hala

giyiyorsun ama.” demişti kibirle. Gözlerim elini takip ederek ayakkabılarıma kilitlenmişti anında. Burnu yırtılmış bir zamanlar lacivert olduklarına emin olduğum ama artık kül rengine çalan lastikleri hırpalanmış ayakkabılarıma... Çirkin değillerdi. Yalnızca yıpranmışlardı. Fazlasıyla yıpranmışlardı. Şiddetli bir savunma pozisyonuyla doğruldum. Kelimelerim hızla etrafımda birikiyor, kalın bir duvar örüyordu aramıza. Oysa iş dudaklarımdan dökülmeye geldi mi korkuyla geri çekilip bir uçurumu izliyorlardı. Yutkunmuştum ve saliselerin kazandırdığı avantajı hesaplamaya çalışmıştım. Kaşlarım çatık halde ”Onlar çirkin değiller. Sadece... sadece yıprandılar. Bir zamanlar çok güzellerdi. ” demiştim küçük bir çocuğun savunabileceği kelimelerle. Neşeyle el çırpılmıştı işte o zaman. İstedğini elde etmişçesine gülümsemişti pırlıltıyla. Bu küçük kız ne istiyordu bu çocuktan? Bu iki çocuk neyi tartışıyorlardı bu sokakta? Oyuna dahil olduğum anı bile bilmezken karşımdaki kız oyunu kazanmışa benziyordu. Kurallarını kendi belirlediği oyunun galibi olmuştu. O sevinçle bana bakarken ben de galibi tanımaya çalışırken bulmuştum kendimi. Bembeyaz pa-buçları ile çelişen renkli elbisesiyle duruyordu karşımda. Başındaki renkli bandanası saçlarının tek bir telinin bile gözükmelerini şiddetle engellemek istercesine sıkıca bağlanmıştı. Bileğine bağlanmış küçük bir ip dışında yeşil gözleri eşlik etmişti canlılığına. Bana, görmenin farklı kapılarını aralayan o minik kızın, minik bedenimin karşısında böyle durması, unutmaya şiddetle engellediğim anılarımdan küçük kırıntılardan biriydi yalnızca.

Kısa süreli sevincini yaşadktan sonra kediye dönmüştü tekrar. ”Bir zamanlar bu kedi de çok güzeldi. Ayakkabıların gibi yıpranmadan önce, o da diğer kediler gibi hayran bırakıyordu insanları kendine. Ayakkabıların yıprandığı halde giydiğine göre hala güzel bir parça bulabiliyorsun demektir onlarda. Hâlâ giyilmeye değer olduklarını düşünüyorsun. Bu kedi de öyle. Şu haline baksana. Bir zamanlar ne kadar güzeldi kim bilir! Ama bu

kedinin de hâlâ sevlmeye değer yanları var. Hâlâ sırtını okşatmaya ihtiyacı var. ” Eğilmiş ve minik elleriyle okşamaya başlamıştı hayvanı. Çirkin kedi ise ona sunulan bu şefkatin karşılığını vermek ister gibi birkaç notalık küçük bir melodi ile miyavlamıştı huzurla. Birkaç dakika önce duyduğum o acıdan, inlercesine çıkarılan miyavlamalardan eser yoktu.

Kalakalmıştım. Bir ayakkabılarıma bir de kediye bakıyordum. Hiç tanımadığım bu bandanalı kız doğruyu söylüyordu. Bu küçük yaşına rağmen kötünün içindeki iyiyi görüyordu. “Gözlerine bak.” demişti kediyi sevdikten sonra. “İyi şeyler var orada. Eğer gerçekten görmek istersen tüm güzelliğiyle bu kedi senin karşında” diye de noktalamıştı sözcüklerini, nefesinin kaleminden kopardığı mürekkebin damlalarıyla. O zaman bir kez daha bakmıştım bu kız için çirkin kediye. Abanoz rengi, bir kara deliğin en uç noktasında duran sonsuz gözlerine. Güzellerdi. Gözleri çok güzeldi. Kedi belki hâlâ çirkindi gözümde ama gözleri bu çirkinlikten arınmış elmaslardı hayvanın yaralı bedeninde. “Güzel bakan güzel görür, güzel gören güzel düşünür, güzel düşünen hayattan lezzet alır.’ der annem her zaman. Mevlana söylemiş bu sözü. Annem bana bu cümleyi her sabah tekrarladığında güzel bakıyorum ben de gözüme takılan her ayrıntıya. Onların güzel yanlarını ortaya çıkarma ihtiyacı duyuyorum her zaman. Çünkü benim de diğerleri tarafından güzel gözlerle bakılmaya ihtiyacım var” demişti, ben dikkatimi kediden ayırıp karşımdaki kıza bakarken. O anda bandanasını başından çıkardı ve bileğine doladı. Şaşkınlıkla gözlerimi kırıştırmıştım. Meğer bandanasının saçlarından tek tel bile göstermemesinin nedeni buymuş. Bu küçük kızın hiç saçı yoktu. Avuç içlerini kel başına bastırmıştı ben şaşkınlıkla bakarken. Hafifçe avuçlarını sürtüp tekrar bana bakmıştı. “Şimdi de bana güzel gözlerle bak. Bandanasız başımı güzel görmeye çalış. Benim de şuan bu kediden hiçbir farkım yok. Görebiliyor musun? Bir zamanlar seninkiler gibi sarı olan

saçlarımı görebiliyor musun? Görmene ihtiyacım yok. Kimsenin sarı saçlarımı görmesine ihtiyacım yok. Ben bu halimin güzelliğini görmene açım. Bu şekilde bakmana ihtiyacım var. Benim de şuan güzel görmeye çalışan mavi gözlerine ihtiyacım var. ” demişti dolu gözlerle.

Ellerimizde oyuncak arabalarımızın, bez bebeklerimizin olması gerekiyordu lakin biz bu sessizliğin taht kurduğu sokakta iki yetişkin misali aydınlığı bulmaya çalışıyorduk. Karşımdaki küçücük kız çocuğunun ruhu kocamandı. O bu küçücük yaşında çoğu yetişkinin ulaşamadığı satalara ulaşmış, kalem darbelerini kendi olgunluğunda savuruyordu kağıdına. Etrafa saçtığı hissiyatların büründüğü rengarenk elbiseli kız benden yaşlarca büyüktü dudaklarına tırmanmış olgun kelimelerle . Bana yalvaran gözlerle bakarken ise yine küçük kız çocuğuydu. İncinmekten korkan çocuktü. Oysaki korkmasına gerek yoktu çünkü umutsuz gözlerle sorduğu sorunun cevabı düşündüğü gibi değildi. Yanılmıştı. Fena halde yanılmıştı. O çok güzeldi ve ben bunu biliyordum. Bahsettiği saçlarının hiçbir önemi yoktu. Saçları yüzünü örtmüyordu belki ama sık kirpikleri bu boşluğu doldurmak ister gibi upuzundu. Ayrıca gözyaşlarıyla ıslanmışlardı ve bu güzel kızın yüzüne düşürdükleri gölgelerle adeta dans ediyorlardı. Sessizce sürdürüyorlardı oyunlarını. Rollerini ustalıkla üstlenip karşımdaki kıza saçlarından eser yokken bile çok güzel gösteriyorlardı. Tek kelime etmemiştim o an. Dudağımda her şeyden habersiz bir çocuğun gülümsemesinden ziyade, farklı bir gülümseme tırmanmıştı. Bu cılız gülümseme sayesinde harfleri birleştirip kelimelere, kelimeleri ahenkle birbirine dolayıp cümlelere döken de o olmuştu. ‘Sevmeyerek baktıkları için beni fena görüyorlar. Severek baksalardı bende fena görmekte oldukları şeylerin iyi olduğunu görürlerdi. ’ demiş İbni Sina. Hastanede biri bana bunu söylemişti. Belki de sakladığı anlam bu değildir ama ne fark eder? Uyarlayamaz mıyız duymak istediğimiz şeye?

Bakmayı bilmek gerekiyormuş, ben bilmiyordum. Bakmayı öğrenmem iki koca yıl çürüttü defterimde her gün baktım aynadan kendime. Her koca gün güzel görmeye çalıştım. Sanırım başarıyorum. Kazanıyorum bu oyunu. Sense güzel bakmayı biliyordun demek ki. Yalnızca saklamışsın derinlerde bir yerlerde. Eğer baktığın her şeyde gülümsemeni sağlayan bir ayrıntı varsa biliyorsun demektir. Bu kediye tekrar bakışında yakaladım o gülümsemeyi. Benim başıma bakışında tekrar tuttum ucundan gülümsemenin. Şu eski ayakkabılarına üretmeye çalıştığın bahanelerinde hissettim sevgini. ” Söзlerini bitirip nazikçe gülümsemiş ve gitmişti.

Gitmişti! O sözleri sarf ettikten sonra kediyi tekrar okşayıp öylece gitmişti. Arkasından bakakalan sokak ortasında bir çocuk bırakmıştı. Ellerim istemsizce saçlarıma gitmişti o gün. Sarı buklelerimde gezdirmiştim bir süre.

Bu bandanalı kız sayesinde o gün büyümüşüm işte. O eski püskü kıyafetlere sarmalanmış ağır çantasını taşımaya çalışan o çocuk değildim sadece. Gözlerindeki perdelerden arınmış, siyahın içine harmanlanmış renkleri görmeye çalışan çocuktum. Ressamın attığı keskin fırça darbelerine değil, tablodaki resmin kusurlarındaki mükemmelliği görmeye çalıştım artık. Küçük bir kız bana kusurları miras bırakmıştı. Kusurlardaki hayran kalınası noktaları emanet etmişti. İşte ben kendisine bırakılan bu mirasa şiddetle sahip çıkmaya çalışan küçük çocuktum.

Güzellik hayatın her noktasında. Bir kelebeğin kanatlarında, bir çiçeğin yaprağında, bir şairin mısralarında, bir yazarın satırlarında... Er ya da geç yollarımız kesişiyor onlarla. Bir kız çocuğunun cümlelerinde, gözlerinde kesişti benim yolum güzellikle. Kalbime yerleşen bu güzellik ise damarlarımda akan kana karışıp bedenime yayıldı. O kıza ne olduğunu bilmesem de güzelliklerle dolu dünya ağacının kendisine bahşedilen meyvelerini topladığına eminim. *Her hikayenin mutlu bir sonu vardır dile getirilmeyen. O sonu yazmak kimini cezalandırırken kimini mükafatlandırır.*

Çantamı taşımaya devam ettim o kızıdan sonra tekrar. Yıpranmış kısımlarına sırtarak bakarken ezdim yoldaki taşları. Yalnızca fısıldanan kelimeler vardı çocuk bedenime bırakılan umudun arkasında. *“Gözler güzelleştirir etrafı. Kelimeler süsler satırları ve tebessümler ısıtır etrafı. Yüzüne yerleşen melankolik ifadeyi bırak geçmişinden kalan küllerin arasına. Parmaklıklarından kurtul. Kafesinin kilidini kır ve seni bekleyen sürprizlere odaklan.”*